

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobce: J. U., narozený „X“,

bytem „X“,
zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem,
se sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2316/DS/2015,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, ve znění jejího doplnění domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí Krajského úřadu pro Ústecký kraj, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“) ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2316/DS/2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 5. 2015, č. j. 003224/15/DOPPŘ/Kvo, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 3. 2. 2015 v 15:30 hodin, řídil v obci Štětí, ulici Nábřežní, motorové vozidlo značky Renault, reg. značky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„X“, kde byl zastaven hlídkou Policie České republiky. Po podrobení se dechové zkoušce bylo zjištěno, že hladinu alkoholu v dechu má 0,62 až 0,63 promile, dále pak nepředložil ke kontrole řidičský průkaz, který mu byl údajně odcizen v červnu 2014. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu a za toto protiprávní jednání byla žalobci uložena ve smyslu § 125c odst. 4 písm. c) a odst. 5 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 10 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále mu byla dle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí s výrokem žalovaného, že je vinen spácháním přestupku, a že toto rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť bylo vydáno na základě porušení jeho procesních práv. Správní orgán I. stupně v řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí porušil § 74 odst. 1 zákona o přestupcích tím, že věc byla projednána v jeho nepřítomnosti, ačkoli pro tento postup nebyly splněny zákonné podmínky. Předvolání k ústnímu jednání mu totiž nebylo zasláno žalovaným s dostatečným předstihem pětidenní lhůty mezi předvoláním a termínem nařízeného ústního jednání ve smyslu § 49 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“). Neznalost právních předpisů prokázal správní orgán i tím, že v protokolu z ústního jednání ze dne 29. 4. 2015 tvrdí, že předvolání bylo žalobci doručeno dne 27. 4. 2015, což odporuje skutečnosti. Tímto postupem pak bylo porušeno žalobcovo právo na obhajobu ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. b) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhl. pod č. 209/1992 Sb.) *„mít přiměřený čas a možnost k přípravě své obhajoby“*, přičemž žalovaný se touto námitkou vůbec nezabýval, pouze neustále opakoval, že se žalobce nedostavil, ač byl řádně předvolán. Tím tak zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se nevypořádal vůbec s odvolací námitkou. Žalobce přitom nepovažoval za nezbytné upozornovat správní orgán na tak zásadní porušení jeho procesních práv, protože předpokládal, že správní orgán zná zákon, nedostatek podmínek pro konání ústního jednání si uvědomí a nařídí nové ústní jednání. Správní orgán I. stupně tak zatížil svůj postup vážnou procesní vadou, která by měla za následek nezákonnost celého rozhodnutí, a žalovaný pak následně svým protiprávním postupem tuto nezákonnost aproboval.
3. Stejně tak se žalovaný nevypořádal ani s odvolacími námitkami žalobce týkajícími se vad protokolace u protokolu o ústním jednání ze dne 29. 4. 2015, který obsahuje dle žalobce řadu nedostatků oproti zákonem předepsaným náležitostem ve smyslu § 18 SŘ. Pokud jde o dokazování, pak existují dvě možnosti, jak může dokazování probíhat, a to buď při ústním jednání, nebo mimo ústní jednání (např. výslech svědka, ohledání apod.). Pokud takové dokazování probíhá v rámci ústního jednání, pak logicky jeho průběh musí být zaznamenán právě v protokolu z ústního jednání. Tvrzení žalovaného, že *„správní orgán neprováděl úkony řízení mimo ústního jednání, a proto dle tohoto ustanovení nepostupoval“*, aprobuje dle žalobce hrubě nezákonný postup správního orgánu a zatěžuje tím vlastní rozhodnutí další vadou způsobující jeho nezákonnost.
4. Žalobce rovněž uvádí, že protokol z ústního jednání je naprosto zmatečný, neboť v úvodu protokolu správní orgán I. stupně tvrdí, že přestupek projednal dne 29. 4. 2015 v 10:00 hodin, ačkoli na straně 2 pak správní orgán I. stupně uvádí, že *„rozhodnuto bude“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na základě důkazů, které byly předloženy a čteny při projednávání přestupku dne 30. 3. 2015, s kterým měl jmenovaný možnost se seznámit při tomto nařízeném jednání“. Dále je zmiňováno doručení předvolání dne 27. 4. 2015. Z protokolu tedy není vůbec jasný průběh ústního jednání, ani kdy ústní jednání s dokazováním vlastně proběhlo. Součástí spisu pak není žádný protokol z ústního jednání ze dne 30. 3. 2015. Žalobce se tak neměl kdy a s čím seznamovat, což hrubě odporuje zákonu. Z jednání dne 30. 3. 2015 se navíc žalobce řádně omluvil a správní orgán, zdá se, že na jednu stranu omluvu akceptoval, protože nařídil ústní jednání nové, a na druhou stranu předchozí ústní jednání zřejmě provedl.

5. Žalobce trval na tom, že se žalovaný vůbec nevypořádal s jeho odvolací námitkou ohledně průběhu dokazování, když za řádné dokazování nelze vůbec považovat zcela formální konstatování, že „při projednání přestupku byly předloženy a čteny níže uvedené podklady pro rozhodnutí“. Z protokolu z ústního jednání tak vůbec nebylo patrné, co správní orgán z těchto úředních záznamů kromě doznání obviněného zjistil. Žalovaný k této námitce pouze stručně uvedl, že ji neuznává jako oprávněnou, aniž by svá tvrzení jakkoli odůvodnil. Tímto postupem tak zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
6. Dle § 18 odst. 1 SŘ se o ústním jednání sepisuje protokol. Dle názoru žalobce bylo nutné při protokolaci o přestupku učinit do protokolu všechny příslušné záznamy. Takto je nutno postupovat v případě všech listin, které obsahují vyjádření potvrzující nebo vyvracející skutečnosti mající vliv na skutkový stav, tedy všech listin, které lze použít jako důkaz. V souladu s § 137 odst. 4 SŘ jako důkaz pak nelze dle názoru žalobce použít úřední záznam, u něhož chybí záznam o jeho řádném provedení důkazu listinou v souladu s § 53 odst. 6 SŘ. Absence záznamu o řádném provedení tohoto důkazu listinou, je pak dle názoru žalobce vadou řízení, která má vliv na věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí a je důvodem k jeho zrušení. Při popisu průběhu dokazování pak žalovaný nevychází z protokolu o ústním jednání, kde by mělo být řádně zachyceno provedení důkazu úředním záznamem, nýbrž čerpá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu.
7. Pokud jde o samotné hodnocení důkazů žalovaným, pak dle názoru žalobce jsou v odůvodnění rozhodnutí citována pouze použitá ustanovení právního předpisu, kdy žalovaný pouze na straně 3 v posledním odstavci uvádí, že „...po provedeném dokazování a zhodnocení všech důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti správní orgán shledal dostatek podkladů... ...ve svém hodnocení nespatřuje rozpor se zásadami logiky“, žádné hodnocení nebo žádné úvahy či myšlenkové pochody v odůvodnění však obsaženy nejsou. Rozhodnutí dle názoru žalobce je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.
8. Dále pak je dle názoru žalobce již v rozhodnutí správního orgánu zásadní rozpor mezi výrokem a odůvodněním, kde správní orgán ve 2. odstavci odůvodnění uvádí, že z výsledku měření 0,43, 0,26 a 0,31 promile odečetl odchylky 0,24 promile a tím získal hodnoty 0,62 a 0,63 promile. Tyto údaje jsou naprosto nesrozumitelné a jsou, jako součást odůvodnění, v příkrém rozporu s výrokem rozhodnutí a zatěžují rozhodnutí též vadou nepřezkoumatelnosti.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v řízení o shora uvedených přestupcích bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí jak orgánu I. stupně, tak odvolacího orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Vydaná rozhodnutí obsahují předepsané náležitosti a žalobce nebyl v průběhu řízení zkrácen na svých právech, měl dostatečný prostor před ústním jednáním a následným vydáním rozhodnutí na obsah jakýmkoli způsobem reagovat.
10. Oznámení o pokračování v řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 10. 4. 2015 pod spisovou značkou 0010131/15/DOP/Kvo/89 bylo doručeno fikcí v souladu s ustanovení § 24 odst. 1 SŘ dne 24. 4. 2015, když předmětná zásilka byla u držitele poštovní licence uložena dne 14. 4. 2015. Pětidenní lhůta na přípravu žalobce na obhajobu před správním orgánem před ústním jednáním dne 29. 4. 2015 tak byla dodržena. Dále žalovaný s poukazem na § 59 SŘ uvedl, že povinnost doručit předvolání k úkonu řízení nemusí být vždy striktně dodržena.
11. Předmětný protokol o ústním jednání ze dne 29. 4. 2015 obsahuje všechny důležité údaje, které předpokládá výše uvedené ustanovení SŘ a které byly nutné k prokázání protiprávního jednání žalobce, a to včetně dokazování, kdy bylo zaprotokolováno provedení klíčového důkazu. Tím je předložení a čtení výtisků měřicího přístroje Dräger v hodnotách 0,86 a 0,87 promile alkoholu v dechu žalobce. Toto jsou hodnoty, které byly při měření skutečně zjištěny a žalobcem podepsány. V rozhodnutí žalovaného jsou pak uvedeny hodnoty 0,62 a 0,63 promile, tj. po odečtu možné tolerance 0,24 promile v dechu.

Replika

12. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že názor žalovaného, že dodržení pětidenní lhůty na přípravu obhajoby není závazné, je nesprávný. Poukázal na ustanovení § 49 odst. 1 SŘ, kde je stanoveno, že správní orgán uvědomí účastníky řízení o ústním jednání nejméně s pětidenním předstihem. Tohoto ustanovení se nepoužije pouze v případě, že hrozí nebezpečí z prodlení. Vzhledem k tomu, že takové nebezpečí v daném případě nenastalo, měl žalovaný vzít v potaz rovněž ustanovení § 4, § 39 a § 71 SŘ a doručit žalobci předvolání k ústnímu jednání s dostatečným předstihem. Pokud jde o námitku k protokolaci a dokazování při ústním jednání, žalobce konstatoval, že žalovaný jeho žalobní námitky vůbec nevyvrací, nýbrž se pouze snaží obhájit protiprávní postup orgánu I. stupně. K tvrzení žalovaného, že se žalobce pouze snaží vyhnout odpovědnosti za přestupek, žalobce konstatoval, že se jedná o jeho legitimní snahu a cíl obhajoby a součást práva na spravedlivý proces.

Jednání soudu

13. Právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako jejím písemném vyhotovení ve znění jejího doplnění a repliky. Poukázal na nedodržení lhůty pro přípravu k jednání ze strany žalovaného a na zmatečnost obsahu protokolu o ústním jednání. Trval na tom, že nebylo řádně provedeno dokazování ve věci. Poukázal na skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou ohledně průběhu dokazování.
14. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě a obsah správního spisu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Správní spis

15. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Na základě oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, ze dne 3. 2. 2015, č. j. KRPU-26584/PŘ-2015-040615, zahájil správní orgán I. stupně dne 24. 2. 2015 řízení ve věci přestupku ve smyslu § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 3. 2. 2015 v 15:30 hodin, řídil v obci Štětí, ulici Nábřežní, motorové vozidlo značky Renault, reg. značky „X“, kde byl zastaven hlídkou Policie České republiky, přičemž po podrobení se dechové zkoušce bylo zjištěno, že hladinu alkoholu v dechu po odečtení odchylky 0,24 promile má 0,62 až 0,63 promile. Žalobce rovněž nepředložil ke kontrole řidičský průkaz, který mu byl údajně odcizen v červnu 2014. Součástí oznámení o zahájení řízení ze dne 24. 2. 2015, č. j. 0013036/15/DPOŘ/Kvo, (sp. zn. 0010131/15/DOP/Kvo/98), bylo rovněž předvolání k ústnímu jednání, které se mělo konat dne 30. 3. 2015 v 9:00 v sídle správního orgánu I. stupně. Toto předvolání a oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 28. 2. 2015, přičemž tuto zásilku převzal žalobce osobně. Žalobce tedy měl téměř celý měsíc na to, aby se na toto jednání řádně připravil. V souladu s § 74 zákona o přestupcích byl žalobce poučen, že správní orgán může projednat věc i bez přítomnosti žalobce, pokud se k jednání odmítne dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy či důležitého důvodu.
16. K nařízenému jednání dne 30. 3. 2015 se žalobce nedostavil. Omluva z toho jednání byla správnímu orgánu I. stupně doručena až dne 9. 4. 2015 (podáno dne 8. 4. 2015), přičemž se jednalo o neschopenku vystavenou pouze na den 30. 3. 2015, tj. pouze na den nařízeného ústního jednání, přičemž žalobce zároveň žádal o informaci o dalším postupu v dané věci. Dne 10. 4. 2015 proto správní orgán I. stupně vyhotovil oznámení o pokračování v řízení č. j. 0024848/15/DOPPŘ/KVo (sp. zn. 0010131/15/DOP/Kvo/98) a předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 29. 4. 2015 v 10:00. Tato písemnost byla po neúspěšném doručení uložena na poště dne 14. 4. 2015, v desetidenní lhůtě (do 24. 4. 2015) pak žalobcem nebyla vyzvednuta a dne 27. 4. 2015 pak byla následně vhozena do poštovní schránky. K jednání dne 29. 4. 2015 se žalobce nedostavil, ani nedoručil omluvu. Správní orgán I. stupně tak téhož dne 29. 4. 2015 projednal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b), k) zákona o silničním provozu v nepřítomnosti žalobce, z čehož byl vyhotoven protokol. V rámci protokolu byly předloženy a čteny následující podklady pro rozhodnutí: oznámení o přestupku Policií České republiky ze dne 3. 2. 2015, č. j. KRPU-26584/PŘ-2015-040615, ze kterého vyplynul výše popsáný skutek, záznam o dechové zkoušce, č. j. KRPU-26584-3/PŘ-2015-040615, kde bylo naměřeno alкотestem v 15:39 hladina 0,86 promile alkoholu a v 15:50 hodnota 0,87 promile alkoholu, oznámení přestupku sepsaného na místě silniční kontroly dne 3. 2. 2015, č. j. KRPU-26584/PŘ-2015-040615, kde se obviněný vyjádřil slovy: „Nyní se k věci nechci vyjadřovat. Vyjádřím se správnímu orgánu“ a výpis z evidenční karty řidiče, kde lustrací bylo zjištěno, že jmenovaný je držitelem řidičských oprávnění od roku 2006 a má čtyři záznamy o přestupcích pro porušení pravidel v silničním provozu.
17. Dne 12. 5. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. 0032324/15/DOPPŘ/KVo (sp. zn. 0010131/15/DOP/Kvo/98), kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) a k) zákona o silničním provozu a v souladu s § 11 a 12 zákona o přestupcích mu uložil pokutu ve Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výši 10 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení veškerých motorových vozidel v délce 6 měsíců a náhradu paušální částky nákladů ve výši 1 000 Kč. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dne 26. 5. 2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce Jaroslava Kohlíčka odvolání, které bylo předáno k poštovní přepravě dne 9. 6. 2015. Ačkoli ho správní orgán I. stupně nesprávně posoudil jako opožděně podané, žalovaný jako odvolací orgán toto odvolání posoudil a překvalifikoval jako včasné podané a správnímu orgánu I. stupně uložil, aby vyzval žalobce k doplnění jeho původního „blanketního“ odvolání neobsahujícího náležitosti ve smyslu § 37 odst. 2 SŘ. Na základě výzvy ze dne 19. 6. 2015, č. j. 0042682/15/DOPPR/Kvo, bylo dne 8. 7. 2015 doručeno doplněné odvolání žalobce. V podaném odvolání žalobce namítal zejména tu skutečnost, že správní orgán v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích projednal danou věc v jeho nepřítomnosti, ačkoli pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky. Stejně tak namítal, že nedostatek protokolu ústního jednání nespĺňuje požadavky, které jsou kladeny § 18 SŘ. Poukázal zejména na to, že protokol neobsahuje jméno, příjmení nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkon provedla, přičemž rozhodně nelze mít za to, že „Vyřizuje“ je označení oprávněné úřední osoby v řízení. Namítal, že správní orgán při ústním jednání prakticky neprovedl řádně dokazování, pouze zcela formálně konstatoval, že při „*Při projednání přestupku byly předloženy a čteny níže uvedené podklady pro rozhodnutí*“. Tento postup dle názoru žalobce pak nebylo možné považovat za řádně provedené dokazování.

18. Dne 13. 10. 2015 pod č. j. 137680/2015//KUUK/Bla žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 5. 2015, č. j. 0032324/15/DOPPR/Kvo, potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 16. 10. 2015.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Soud nejprve zkoumal napadené rozhodnutí žalovaného z hlediska jeho přezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., přičemž neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nesrozumitelné anebo že by se žalovaný nevypořádal, byť stručně, se všemi odvolacími námitkami žalobce. Ohledně námitek, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou týkající se nedostatků při provádění dokazování v rámci prvostupňového řízení, soud konstatuje, že touto námitkou se žalovaný výslovně zabýval, a to na straně 2 žalobou napadeného rozhodnutí. Toto vypořádání považuje soud za dostatečné a přezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. K jednotlivým žalobním bodům uvádí soud následující.

21. V případě námitky žalobce týkající se porušení jeho procesních práv z důvodu nedodržení pětidenní lhůty pro přípravu na jednání a projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 49 SŘ, uvádí soud následující. Jak vyplynulo ze správního spisu správního orgánu I. stupně, při zahájení a nařízení prvního ústního jednání ze dne 24. 2. 2015 č. j. 0013036/15/DPOŘ/Kvo (sp. zn. 0010131/15/DOP/Kvo/98), bylo předmětné předvolání k ústnímu jednání, které se mělo konat dne 30. 3. 2015 v 9:00, žalobci doručeno již dne 28. 2. 2015. Omluva z tohoto prvního jednání, na které se žalobce nedostavil, ani se před termínem jednání neomluvil alespoň telefonicky, byla správnímu orgánu I. stupně doručena až dne 9. 4. 2015, tj. devět dní po předpokládaném konání ústního jednání. Již v případě tohoto prvního jednání tak byly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce tak, jak to předpokládá § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36. Tato omluva z důvodu zdravotní indispozice se navíc týkala pouze tohoto jednoho dne, tedy 30. 3. 2015. Správní orgán I. stupně přesto poskytl žalobci další možnost účastnit se projednání přestupku a předvolal ho opakovaně na ústní jednání dne 29. 4. 2015. Předvolání ze dne 10. 4. 2015, č. j. 0024848/15/DOPPR/KVo (sp. zn. 0010131/15/DOP/Kvo/98), však žalobce již osobně nepřevzal a toto bylo doručeno fikcí dne 24. 4. 2015 uplynutím desetidenní lhůty od uložení dne 14. 4. 2015. Předpokládaná pětidenní lhůta (od 24. 4. 2015 do 29. 4. 2015) tak zůstala zachována a k žádnému namítanému porušení procesních práv žalobce v projednávaném případě nedošlo. Soud proto předmětnou námitku neposoudil jako důvodnou, neboť žalobce byl již prvním předvoláním seznámen s předmětem řízení a s tím, které jednání je mu kladeno za vinu, a měl tedy dostatek času na přípravu obhajoby. Druhé předvolání k ústnímu jednání mu bylo doručeno v řádné pětidenní lhůtě, jednalo se o další náhradní termín, kdy žalobce již věděl, co je předmětem probíhajícího řízení, měl dostatečnou lhůtu na vyjádření a přípravu a nemohl tak být postupem žalovaného zkrácen na svých procesních právech.

22. Dalším uplatněným žalobním bodem žalobce byla námitka týkající se nevypořádání se s odvolacími námitkami žalobce týkajícími se vad protokolu o ústním jednání ze dne 29. 4. 2015 a zmatečnosti tohoto protokolu o ústním jednání, v němž bylo uvedeno, že *„rozhodnuto bude na základě důkazů, které byly předloženy a čteny při projednávání přestupku dne 30. 3. 2015, s kterými měl jmenovaný možnost seznámit při tomto nařízeném jednání. Tohoto práva nevyužil“*. K tomuto bodu žaloby uvádí soud, že se dle jeho názoru jedná o vadu protokolu, či překlep, když žádné ústní jednání se dne 30. 3. 2015 z důvodu nedostavení se žalobce nekonalo, a nikoli o vadu řízení správního orgánu I. stupně, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. To vše zejména za situace, kdy ani žalovaný netvrdí opak. Správní spis žádný protokol o ústním jednání ze dne 30. 3. 2015 skutečně neobsahuje, nicméně vzhledem ke skutečnosti, že se toto jednání a projednání přestupku mělo konat již dne 30. 3. 2015, lze důvodně předpokládat, že se jedná o zřejmou chybu v psaní. Z předložených podkladů a celkového obsahu spisu proto tak lze bez dalších pochybností zjistit, že jediné ústní jednání se konalo dne 29. 4. 2015, přičemž žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jiné ústní jednání v dané věci provedeno nebylo. Stejně tak je sice nesprávný údaj o tom, že oznámení o zahájení řízení a předvolání bylo doručeno prostřednictvím České pošty dne 27. 4. 2015, když ze správního spisu vyplývá, že bylo doručeno fikcí již dne 24. 4. 2015. Opět se však jedná o zřejmou nesprávnost ve výpočtech správního orgánu I. stupně, která nemění nic na skutečnosti, že z protokolu o ústním jednání a listinných důkazů provedených při tomto jednání je zřejmé, jak ke spáchání přestupku došlo a ze kterých podkladů správní orgán vycházel. Dle názoru soudu se v daném případě jedná o chybu v psaní a počtech, která nemění nic na jinak řádně zjištěném skutkovém stavu, a nikoli o vadu řízení, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Soud proto předmětnou námitku neposoudil jako důvodnou.

23. Soud neshledal jako důvodnou ani námitku žalobce, že z protokolu o ústním jednání není patrný průběh ústního jednání, ani jak při tomto ústním jednání probíhalo dokazování a konstatování, že *„při projednání přestupku byly předloženy a čteny níže uvedené podklady pro rozhodnutí“*, je zcela formální. Z protokolu o ústním jednání ze dne 29. 4. 2015 je dle názoru soudu jasně seznatelné, které listiny byly při tomto jednání čteny a provedeny jako důkaz, přičemž se jednalo o oznámení o přestupku Policií České republiky ze dne 3. 2. 2015 č. j. KRPU-26584-2/PŘ-2015-040615, záznam o dechové zkoušce, kde bylo naměřeno alкотestem v 15:39 hod. 0,86 promile alkoholu a v 15:50 hod. 0,87 promile alkoholu, oznámení přestupku sepsaného na místě silniční kontroly a výpis z evidenční karty řidiče. Je z něj dostatečně zřejmé, jaký skutek je žalobci kladen za vinu a z jakých podkladů správní orgán I. stupně vycházel. Stejně tak je zde rovněž odůvodněno, proč správní orgán jednal v nepřítomnosti žalobce.
24. K námitce žalobce, že v protokolu o ústním jednání ze dne 29. 4. 2015 chybí v rozporu s § 137 odst. 4 SŘ záznam o provedení důkazu listinou úředním záznamem Policie České republiky, uvádí soud následující. Ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího správního soudu pod č. 1856) *úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.* Úřední záznam Policie České republiky (č. j. KRPU-26584-2/PŘ-2015-040615) vyhotovený podle § 58 odst. 2 zákona o přestupcích pouze k zajištění komunikace mezi Policií České republiky a správním orgánem a neobsahuje žádnou relevantní skutečnost týkající se úplně zjištěného skutkového stavu u spáchaného přestupku. Tento úřední záznam byl předložen a přečten při ústním jednání dne 29. 4. 2015, přičemž se dle názoru soudu jednalo o listinu uvedenou jako první v pořadí, pouze s chybnou spisovou značkou. Nicméně i kdyby tato listina byla přečtena při ústním jednání správního orgánu I. stupně nebyla, vzhledem ke skutečnosti, že úřední záznam je pouze podkladem správního řízení a nemá (ani nemůže) mít formu důkazu, nepředstavuje tato skutečnost žádnou vadu správního řízení, natož takovou, kterou by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Přestupek žalobce vyplývá především ze dvou dalších listin, a to oznámení (odevzdání) přestupku dle § 58 odst. 1, 3 zákona o přestupcích ze dne 3. 2. 2015 (č. j. KRPU-26584/PŘ-2015-040615) a záznamem o dechové zkoušce z téhož dne (č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

KRP-26584-3/PŘ-2015-040615). Soud proto předmětnou námitku posoudil jako nedůvodnou.

25. Stejně tak soud neshledal jako důvodnou ani námitku žalobce ohledně rozporu mezi výrokem a odůvodněním, kde správní orgán ve 2. odstavci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvádí, že z výsledků měření 0,43, 0,26 a 0,31 promile odečetl hodnotu odchylky 0,24 promile, a tím získal hodnoty 0,62 a 0,63 promile. Z obsahu spisu správního orgánu I. stupně totiž bez jakýchkoli pochybností vyplývá, že v daném případě se neprováděla tři měření, nýbrž pouze dvě. Důležité je, že hodnoty uvedené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jako hodnoty po odpočtu odchylky odpovídají hodnotám skutečně naměřeným při silniční kontrole po provedení odpočtu odchylky. Tudíž se jedná o zřejmou chybu v psaní a počtech, která nemůže mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
26. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 21. května 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)